

פרשת
וישלה
הדלקת נרות: 16:17
צאת שבת: 17:08
רבינו תם: 17:39
הפטרה:
חזון עובדיה
עובדיה א'

המרכז הרוחני בעמקים מלכות מיכאל -
מרכז להפצת תורה וחסד (ע"ר)
רחוב יצחק שדה 44 עפולה, ת.ד. 2273, עפולה.
טלפקס: 04-6040148

שו"ת דורש ציון

הרה"ג בן ציון מוצפי שליט"א

שאלה:

כבוד הרב מוצפי שליט"א
האם צריך לעשות 3 פסיעות
בתפילת 18 כשא"א לעשות אותם
בשלמות.

תודה רבה לרב.

תשובה:

כשאין אפשרות מקצרים בשלש
פסיעות, שיהיו קצרות.

שאלה:

האם צריך להביא כסא אליהו
לבית היולדת
לברית יצחק כשהברית נעשית
בבית הכנסת

תשובה:

מייחדים כסא מכוסה במפה נאה
ועליו חומש,
ואומרים זה כסא אליהו זכור לטוב.

שאלה:

לכבוד הרב שלום רב,
תנור חלבי בן יומו. מותר לאפות
בו דגים ?

תשובה:

מותר כשהוא נקי.

באר השבת

הרה"ג איתי חיים בן אהרון שליט"א

על הפסוק המתאר את מנחתו של יעקב לאחיו עשו (בראשית לב, טו): "עזים מאתים ותִּשִׁים עֶשְׂרִים רְחִלִּים מאתים ואֵילִים עֶשְׂרִים", מעירה המסורה שקיימים רק שני פסוקים כאלה בתורה. המיוחד בפסוק הוא העובדה שכל מילותיו נחתמות במ"ם סופית. הפסוק השני שמעוצב באופן דומה מצוי בפרשת פינחס (במדבר כט, לג): "וימנחתם ונסקהם לפרים לאילם ולכבשים במספֶּרם כמשפֶּטם". חשוב לשים לב ששני הפסוקים עוסקים בבהמות, ושניהם מתארים סוג של קרבן-מנחה. האחת לקב"ה והשניה, להבדיל, לעשו הרשע. אולם, הדמיון הבולט עורר, כמובן, את פרשנינו הגדולים לתהות על אודות טיב הקשר שבין הפסוקים הללו.

הראשון שמצביע על הקשר הזה, הוא מדרש שכל טוב לר' מנחם בן שלמה, מחכמי המאה ה-12 למנינם, שכתב: "כל הפסוק הזה סופן תיבות מ"ם, מלמד שכולן היו בעלי מומין, שלא יקריב מהן עשו לע"ז". ההשוואה שמחולל השכל טוב בין מ"ם למום מרתקת. לדעתו, יעקב אבינו ברר בכוונה תחילה את הבהמות הפסולות להקרבה, בכדי למנוע מאחיו לנצל את המנחה ככלי לעבודת אלילים.

במדרש תלפיות (ענף יעקב) הוסיף שלכן נאמר אצל יעקב באינו "ויקח מן הבא בידו מנחה", כי היו אלו בהמות מחוסרי אבר שהיו צריכים להביאם בידו, כי לא יכלו ללכת מעצמם, כי הביאום בידים.

אלא שיש לשאול לפי זה, אם יעקב הביא לעשו בעלי מומים איך זה נחשב כדורון לפייס את עשו, הרי זה יהפך, זה יגרום לעשו לרגוז על כך ולהיעלב?

אלא כתב ב"דרכי משה" (יו"ד סימן לה אות א) דבר פלא בשם התשב"ץ (סימן תקנ"ג): מצאתי כתוב בשם הר"ר יהודא חסיד [בעל ספר חסידים], שאמר שיש להעביר ולמשמש היד על גבי בהמה בעודה חיה, אם תשפיל לארץ תחת ידו ודאי כשרה ואם לאו טריפה, ונתתי בו סימן "לב נשבר ונדכה וגו'" עד (ישעיה נז-טו) "ושפל רוח להחיות".

וכתב על זה ה"דרכי משה": "ונראה דאין לסמוך על זה לענין בדיקת טריפות הריאה". ופירשו המפרשים הטעם לכך, כי לא כל אחד יכול לסמוך על סימנים סגוליים, אולם לצדיקים גדולים הראויים לכך, וכן לכהנים הקדושים בזמן שבת המקדש היה קיים, היו יכולים לסמוך על סימן זה לשם תוספת כשרות.

בספר "קהלת יצחק" (ליקוטים נפלאים שנדפסו בוויילנא שנת תר"ס - פרשת וישלח) מביא על כך דבר נפלא ששמע מהדרשן הגדול רבי משה שמעון הכהן מוויילנא, לפרש מה שכתוב בפרשת וישלח אצל יעקב אבינו כששלח הדורון לעשו הרשע (בראשית לב-יד): "וילן שם בלילה ההוא ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו". כי לכאורה קשה איך שלח יעקב בהמות כשרות לעשו הרשע, עזים, תישים, רחלים אילים, הלא רשע זה בודאי לא תיקן במאכלו את ניצוצי הקדושה שהיו בתוך הבהמות הכשרות?

לפי האמור יש לומר שהכתוב עצמו מתרץ הקושיא: "ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו". כלומר יעקב אבינו ידע בגודל קדושתו לעשות המבחן של רבי יהודה החסיד, להעביר את הראש של הבהמות הכשרות תחת ידו, ואותן שהשפילו את ראשן תחת ידו ולא נשארו "בידו" ידע שהן כשרות, ואותן שנשארו "בידו" ולא השפילו את ראשן תחת ידו, ידע שהן טריפה ואינן כשרות לאכילה ואותן שלח לעשו, וזהו פירוש הכתוב: "ויקח מן הבא בידו", מאלו שנשארו בידו ולא השפילו את ראשן, אותן שלח "מנחה לעשו".

לפי זה מתורצת אף השאלה איך יעקב שלח בעלי מומים לעשו, הרי עלול היה להעלות את חמתו בכך? אלא שיעקב שלח לו טריפות כאלו שלא נראה עליהם כלום כלפי חוץ ורק יעקב ידע שהנם טריפה וימותו ביד עשו. וכך לא יקריבם לעבודה זרה, כי ימותו לו עוד לפני כן.

התענוג השבועי

מתורתו של מרן
רבנו חיים בן עטר הקדוש זצוקללה"ה
בעמח"ס "אור החיים" על התורה
מהרה"ג ברוך בן ניסן שליט"א

לעתיד לבוא אדום תחרש כמו שדה'

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לִפְנֵי אֶל עֶשָׂו אָחִיו
אֲרָצָה שְׂעִיר שְׂדֵה אָדָם:

בעונותינו כעת שאנו בגלות, עשוי וכנען במעלה וחשיבות גדולה מאוד, ואין מעלת ישראל ניכרת לפנינו, ובמקום שיהיו הם עבדים לנו, אנו נמצאים תחת שליטתם, אולם לעתיד לבוא, כל 'אדום' יעקר ויחרש כמו שדה.

רבחנו האור החיים הקדוש מבאר ששני השלבים רמוזים במילים 'אֲרָצָה שְׂעִיר שְׂדֵה אָדָם' בגלות אנחנו במצב של 'אֲרָצָה שְׂעִיר', שעשוי המרומז ב'שעיר' הוא החשוב והבולט, ולכן נאמר 'אֲרָצָה' עם ה"א הידיעה [ולא נאמר 'לֲאֲרָץ שְׂעִיר'] מרמז על הארץ החשוב והידוע, אך לעתיד לבוא יהיה מצב של 'שדה אדום' שאדום יחרש כמו שדה.

ובפרשת לך לך כותב רבינו הקדוש על שאין אנו זוכים לישב בנחת בארץ ישראל, וסובלים צרות מ'כנען' שהיו צריכים הם להיות עבדים שלנו, וזה לשון קודשו: 'בעונותינו עבדים משלו בנו, ועשה ה' ככה לרמוז מדה כנגד מדה כשם שאנו עבדי ה' ואין נכנעים לו יתברך כעבד מורד ברבו, גם כן יבואו עבדים שלנו וימרדו בנו'. עד כאן לשון קודשו.

ובפרשת חיי שרה, כותב רבינו הקדוש וזה לשון קודשו: 'יש יום לאל איום, משפט יעשה, ויכיר נקנה לקוניו'.

[אור החיים וישלח פרק לב פסוק ד,
פרשת לך לך פרק טו פסוק יח]

סיפור לשבת

הבחור, סטודנט למשפטים, ביקש את הבגדים "הכי פרובוקטיביים"

לעסוק בצילום מסמכים ובהדבקות בולים. הבחור הפיקח ידע, שהם עושים זאת במתכוון, בשל היותו יהודי, אך הוא גם ידע שהנהלת המשרד לא תעז לפטר אותו. אם יפטרו אותו, הוא יוכל לתבוע אותם על פיטורים ממניעים גזעניים.

המסר בכל מקרה, היה ברור לחלוטין. הוא ידע, שמיד בתום החווה לא יהיה לו עוד מה לעשות במקום. "בני כעס מאד", המשיך האב וסיפר. "וגם היה פגוע מאד".

'אם הם כאלה אנטישמיים, אדאג ללמד אותם לקח', הוא החליט, 'העובדה שאין להם אפשרות לפטר אותי, בהחלט תעזור כאן'.

הבחור הגיע לחנות לתשמישי קדושה בלונדון, וביקש את הבגדים "הכי פרובוקטיביים" שיש להם. הוא רכש חאלאט חסידי וגארטל עבה, ציצית ענקית וכיפה לבנה בולטת. עם כל הלבוש הזה הוא הגיע למשרד בכל יום, והסתובב בו הלך ושוב לעיני הלוקחות המשתאים. הוא רווה נחת בראותו את הבוסים שפגעו בו, יוצאים מדעתם.

בשלב מסוים החליט הבחור לנסות להבין, מה משמעותם של הבגדים האלו - מהי ציצית, למה שמים על הראש כיפה, ובכלל - מה זה יהודי?

ההתעניינות שלו התעוררה גם בשל החשיפה לבגדים ה'מזוהים' ויוצאי הדופן שגילה, וגם בגלל השאלות, שהופנו אליו ע"י העובדים במשרד.

כדי לספק את סקרנותו, נכנס הבחור לאחד מבתי הכנסת, והתחיל לשאול את הרב המקומי על פרטי המצוות והמסורת. הוא העמיק בדברים יותר ויותר, ולאחר זמן לא רב קבע לעצמו שיעורי תורה קבועים, עד שהפך לאדם שומר תורה ומצוות.

"מי היה מאמין, שבעקבות האנטישמיות של עמיתיו האנגלים, הוא ישוב לכור מחצבתו!?", סיים האב את סיפורו.

סיפר מזכה הרבים הרב יצחק פנגר: לפני מספר שנים ישב יהודי שומר תורה ומצוות בטיסה מלונדון לת"א, ובסמוך לו ישב אדם גלוי ראש. בין השניים התפתחה שיחה, ובמהלכה התברר לנוסע שומר המצוות, כי היושב לצידו הוא יהודי בדיוק כמוהו.

בהמשך התברר, שבנו של האיש גלוי הראש הוא אברך כולל ובעל משפחה חרדית לכל דבר. לתמיהתו הגלויה של הנוסע החרדי, סיפר שכנו לספסל על הדרך שבה הגיע בנו ליהדות ולשמירת תורה ומצוות:

"בני היה סטודנט מצטיין למשפטים, באחת מהאוניברסיטאות הטובות באנגליה. עם תום לימודיו ובתחילת שנת ההתמחות שלו, הוא קיבל הצעה מאחד ממשרדי עורכי הדין הגדולים במדינה, לעבוד אצלם. אנשי המשרד דאגו 'לדוג' את הסטודנטים המצטיינים ולצרפם לחברה היוקרתית.

"משפחתנו לא שמרה מצוות", סיפר האב. "שום קשר לא היה לנו ליהדות, אבל על דבר אחד בלבד הקפדנו - לאכול יחד בליל ראש השנה היהודי. משום כך, כשהתקרב ליל ראש השנה, ביקש הסטודנט, שעבד כמתמחה במשרד, יום חופש, לרגל ראש השנה הקרב.

"ראש השנה???" תהה המעסיק, "זה בעוד כשלושה חודשים" (ראש השנה הנוצרי - להבדיל - חל אז).

"ראש השנה היהודי", השיב הסטודנט בפשטות, כשהוא אינו מודע להלם העובר על המנהל. לימים התברר לו, שבמשרד היוקרתי מעולם לא עבד יהודי.

"בבקשה", ענה לו המנהל בחיוך מעושה, "קח חופשה".

כשחזר, גילה לתדהמתו שהחדר, שבו עבד, נתפס על ידי מתמחה אחר, לו עצמו הוקצה חדרון אפל בקצה המשרד. במקום לטפל בתיקים משפטיים רציניים וסבוכים, כפי שעשה קודם לכן, היה עליו

הלכה למעשה

מאת הרב ירון אשכנזי שליט"א

שידליק בנרות שעווה ויקיים את ההידור להוסיף כל יום נר חדש. (משנה ברורה סימן תרע"א סעיף קטן ז').

שאלה:

בהדלקת נרות חנוכה האם אני יכול לתת לילד קטן להדליק?

את הנר הראשון חייב בעל הבית להדליק, אבל אחר שהדליק את הנר הראשון, מותר לתת לאחד מבניו הקטנים שהגיעו לגיל 6 ומעלה להדליק נרות ההידור, כדי לחנכו במצוות. ונר השמש יכול לתת לבנו הקטן מגיל 6. (חזון עובדיה עמוד כא בהערות).

שאלה:

מצוה להדליק את נרות החנוכה בשמן זית, מה אעשה אם מצבי הכלכלי אינו מאפשר לי, האם יש דרך להקל שלא אצטרך להדליק את כל הנרות בשמן זית? מי שמצבו הכלכלי קשה, יכול להדליק את הנר הראשון בשמן זית, ואת שאר נרות ההידור בשמן זול יותר (כפ החיים סימן תרע"ג סעיף קטן י"ד). אבל לא ידליק חלק הנרות בשמן וחלק בשעווה שו"ת שער אפרים (ס' טל) ומשנה ברורה (סימן תרע"ג). ואם יש בידו הברירה או שידליק נר אחד משמן כל יום, או שידליק בנרות שעווה וכך יוכל להדליק גם את נרות ההידור, עדיף

פינת השבוע

מאת הרב אליהו דודן הי"ו

ביר מי המפתח?

"סיפור עם מוסר השכל לפרשת השבוע - וישלח":

יהודי וגוי גרו בשכנות. בביתו של הגוי החלה מכת גניבות, ידע הגוי כי אצל היהודי - שכנו ישנן תשובות לכל אירועי החיים... ניגש אליו ושאל: "האין ייתכן כי בביתך אין גניבות כלל?" השיב היהודי בתמימות: "האין יודע - המזוזה שבפתח ביתנו שומרת עלינו!" התלהב הגוי מההמצאה, ביקש מזוזה וקבע אותה על דלת ביתו. כעבור זמן מה, נקש הגוי בדלת ביתו של היהודי, וביקש להחזיר את המזוזה... היהודי נדהם ושאל: "מה קרה? זה לא עזר?" ענה הגוי בביטול: "תשמע, דווקא המזוזה הצליחה לעצור יפה את מכת הגניבות. רק בעיה אחרת צצה... ראה מאז ששמתי את המזוזה... כל רבע שעה דופקים לי בדלת ומבקשים ממני צדקה..."

הסיפור מצחיק אך המסר ממנו עצום!

לא פעם אנו עומדים בפני דילמות מורכבות. לאחד בעיות בריאות, לשני בעיות בפרנסה, מגוון של דילמות שמכולם עולה השאלה: "איך אני מתמודד מול האתגרים הללו?" כאן ניתן לחלק את הדעות לשניים:

יהיו את אלו שיתלו מבטחם בה' אלוהים לבדו! כשצצה להם בעיה הם יפנו אליו, יעשו כל שצריך: תפילה בשיברון לב, צדקה תציל ממות, ירצו לבדוק תפילין ומזוזות ויתחזקו בתורה וביראת שמים... הן הכל מאיתו יתברך ואין לנו להישען אלא על אבינו שבשמים... אלו לא יעשו מאומה על מנת 'להציל את המצב'...

מנגד יהיו כאלה שבתפיסתם: "ה' לא עוזר למי שלא עוזר לעצמו!". כשבהם לפניהם דילמה המצריכה תקציב נוסף לתקציב השוטף של הבית - יזנוח הם את בית הכנסת, יוותרו על התפילה במניין ויעשו כל שיש לאל ידם להכביר בשעות נוספות על מנת להשיג את ההון הדרוש להם לפתרון הבעיה...

השתדלות ואמונה

בפרשת השבוע מספרת התורה על ההכנה של יעקב אבינו לקראת המפגש עם אחיו (זה שאמר: "יקרבו ימי אבל אבי ואהרגה את יעקב אחי"...)...

יעקב מתכונן בשלשה דברים:

הוא שולח מתנות לעשוי - פיוס

מכין ומתארגן לקראת מלחמה אפשרית

מתפלל אל הקב"ה מקירות ליבו.

יעקב אבינו בדרכו מעביר מסר ומלמד את בניו כי אין לבחור באחת מהדרכים הללו אלא לשלב בין שתיהן. מצד אחד האמונה באלוהים ובנוסף לעשות את ההשתדלות.

הרב אריה לוי שאל פעם: מדוע במילה "דאגה" נמצאות האותיות הראשונות שבא"ב' למעט האות ב'? והוא השיב: האות ב' מייצגת את מידת הביטחון בהקב"ה. כאשר יהודי נוסך אמונה וביטחון בה', אין מקום לדאגה... עם זאת עדיין נדרשת השתדלות בדרך הטבע.

סגולת השבוע

קמיע מיוחד מאבן שנחצבה בהר סיני

הרב פינחס שפר על גילוי מרעיש מימי הראשונים: אני מנסה לדמיין מה יקרה, כשיגלו כתב יד של אחד מהראשונים, מלפני אלף שנה, ושם יהיה כתוב במפורש: "הנושא קמע מיוחד מאבן שנחצבה בהר סיני, ועל האבן חרוט הפסוק 'פותח את ידך', תהיה לו פרנסה בשפע, פרנסה בכבוד, כל ימי חייו"...

לא יהיה אדם שיעז להסתובב בלי האבן הזאת. הבטחה כזאת לא משאירים במדבר! ביחד עם הטלית שהחזן מקבל לפני חתונתו, הוא יקבל גם את האבן הזאת. ואל תכעסו עלי על שאני מעמיס על המחוננים הוצאה נוספת, שכן הם רכשו גם לעצמם אבן כזאת, ובזכותה יש להם די והותר להוצאות החתונה והמתנות הנלוות.

אין ספק שלו זה היה קורה, לא היה יהודי בכל רחבי העולם שלא היה נושא אתו את אבן הסגולה.

הסגולה הנ"ל היא אמיתית לגמרי, רק בהבדל קטן. לא מדברים על אבן אלא על ברכה: ספר החינוך בפרשת עקב (מצוה תל), כותב את דבריו המפורסמים: "כך מקובל אני מרבתי ישמרם הק-ל, שכל הזהיר בברכת המזון, מזונותיו מצויין לו בכבוד כל ימיו".

ה'חינוך' קיבל קבלה מרבתי! זה משהו עתיק, ותיק, מהימן ומוכח, שמי שיעשה כן, המזון יהיה מצוי לו, 'בכבוד' בצורה מוכבדת. והוא נותן את ההבטחה הזאת לכל החיים.

כן, גם בתקופות של נישואי הילדים, גם בתקופת זקנה, פשוט הבטחה לכל החיים.

דברי הראשונים אינם צריכים הוכחה, אבל לחיזוק העניין נביא כאן סיפור קצר של יהודי:

"היו לי ימים קשים מאוד בנושא הפרנסה. עשיתי כל מיני סגולות, אבל הישועה היתה עדיין רחוקה.

"כשהאזנתי לקו השגחה פרטית, שמעתי כמה פעמים על העניין של ברכת המזון, עד שקלטתי שאת הדבר הכי פשוט אני לא עושה. יש לי סגולה כאן על השולחן, לא משהו שאני צריך לנסוע בשבילו ולא לעבוד קשה. רק לקחת שתי פרוסות לחם, ליטול ידיים, ולברך ברוגע מילה במילה מתוך הסיודר.

"עד לאותו יום הייתי משתדל שלא לאכול 'המוציא', כי התעצלתי לברך ברכת המזון. מאותו יום שהפנמתי עד כמה הישועה קרובה אלי, אני מחפש הודמנויות לברך ברכת המזון. נטילת ידיים לסעודה נהייתה אצלי דבר מבוקש".

מסיים היהודי ואומר: "מאז שנפקחו עיניי, מתקיימת בי ההבטחה 'מזונותיו מצויין לו בכבוד כל ימיו'. נפתחו לי שערי פרנסה! ואני מבקש שתפרסמו את הסיפור, כדי שעוד יהודים יתברכו בפרנסה בכבוד כל ימי חייהם".

פתגם חסידי

מי אתה באמת?!

אילו ה' היה מראה לך את פרצופך האמיתי - לא היית יכול להתקיים אפילו שעה אחת!...
(רבי מנחם מנדל מקוצק)

מאריכת כזאת - אפולא

הברכת כזאת והכנה לחי' הנישואין ע"י מאריכה אוטמכת אפולא נישון.
"מוט ללמוד ולהנות מהדרכה אל חי' הנישואין,
להכיר ולהעצים את חכמת הנשים שבה"..."
הקדמה | הדרכה מותאמת לכל המשפחה | 052-718-4533

הפתגם השבועי

"חיוך, זה דבר שאינו פועל על חשמל,
אך מאיר לך את היום".

תאריכי פטירת צדיקים לשבוע זה

י"ז כסלו: ר' יוסף יוזל הורביץ

י"ח כסלו: ר' אברהם בן הרמב"ם

כ' כסלו: ר' ברוך מוויזניץ

כ"ב כסלו: ר' שלום שברון (לב שלום)

כ"ג כסלו: ר' דוד מנוברדוק

ת.ג.צ.ב.ה

עושים נחת רוח לנשמות יקירים ז"ל ע"י תיקון הנפטרים במלכות מיכאל

לימוד זוהר ומשניות 050-5241875

חמישי בעפולה

גם בחופשה ובבין הזמנים, זה הזמן!
 צ'ולנט (חמין) בשרי ופרווה * קוגלים
 הערינג * כבד קצוץ * לחמניות * שתיה * מיצוחים * ועוד

מטעמים
 הימים און גוט

הזיז 1 עפולה עילית
 052-715-1020
 ימי חמישי

מהשעה 19:00 עד 01:00
 שירות משלוחים

מכבדים כרטיס אשראי
 מהדרין בשיקוח רבני הקהילות

משרד החינוך

מחלקת חינוך

חנוכה תשפ"ג

7017

באור החנוכה

להאיר למאות משפחות בעפולה את החג

זה יכול להיות השכן שלך?
החבר שלך? קרובי משפחתך?
אנא עזרו לנו לעזור להם

מאירים למשפחות בזקקות את חג החנוכה בסלי מזון ומיני מגדים אשר גם הם יוכלו לשמוח בחג החנוכה

לתרומות: 052-7184533

או חייגו לטלפון 03-7630585 שלוחה 1040

24 שעות ביממה.

הזכות שלך! המחויבות של כולנו!

ביתן לתרום גם בכרטיס אשראי, וכן ניתן לתרום מוצרים או מיני מגדים להעביר למשפחות ובעזרת השם נזכה שאור החנוכה ימשך עלינו לכל השנה להצלחה וברכה עד בלי די

 לֵעֵץ וְהוֹרֶה בָּהּ בְּרַבְּבוֹתָיָהּ	 לֵעֵץ תָּבוֹר בָּהּ סוֹלֵטָה דָּל
 לֵעֵץ הַאֲשֵׁר הִקְרִיתָ רֶבֶבָהּ (הִקְרִית) בְּבִמְצוֹתָיָהּ עֵץ	 לֵעֵץ הַאֲשֵׁר הִקְרִיתָ שָׁחַת בָּהּ סוֹלֵטָה עֵץ
 לֵעֵץ מִשֵּׁשׁ בָּהּ סוֹלֵטָה עֵץ	 לֵעֵץ אֲשֵׁר בָּהּ מִיּוֹם עֵץ
 לֵעֵץ מִכֵּיל מִסּוּיָהּ בֵּת סוֹלֵטָה עֵץ	 לֵעֵץ יִהְיֶה בָּהּ סִטְרָה עֵץ
 לֵעֵץ לֵעֵץ יִהְיֶה בֵּת סִטְרָה עֵץ	

שבת שלום ומבורך לכל קוראי העלון ועמך בית ישראל